

+

5de zondag in de 40-dagen tijd: De opwekking van Lazarus - Johannes 11,1-45

Goede mensen,
Iedereen wil van zijn leven het beste maken. Maar hoe meer wij van het leven houden, hoe meer wij ervaren dat het leven maar broos is. In sommige gevallen is het leven pas begonnen of de aftakeling en dood bedreigen het al. Op ieder ogenblik voelen wij dat het ons kan ontsnappen. Niets is zo diepmenselijk als sterven en begraven worden en toch blijft deze gebeurtenis een duister mysterie.

Eeuwenlang heeft de mensheid ermee geworsteld: “Wat is de zin van een edelmoedige levensinzet als alles afbreekt met de dood?”
In het leven van Jezus krijgen we een kans om in geloof de liefde te ontdekken van de Vader die ieder van ons roept tot zijn eeuwigdurende gemeenschap van geluk en zaligheid. Christus zelf overwon de dood en is levend voor ons bij de Vader.

De opwekking van Lazarus, korte tijd voor de lijdensweek, is een voorafbeelding van Jezus overwinning op de dood en een teken van hoop voor ons allen, op een leven dat niet wordt weggenomen maar nieuw gemaakt.

Goede mensen,
Elke dag staan er mensen schreiend bij het graf van één van hun dierbare gestorvenen. Vaak zullen zij misschien ook denken: “Was Jezus hier maar aanwezig”, zoals Marthe zei tot Jezus: “Heer als Gij hier waart geweest, zou mijn broer niet gestorven zijn.” Worden wij allen niet

uitgenodigd zoals Marthe om niet zo zeer te geloven in Jezus als wonderdoener, die doden zou terugroepen tot het aardse leven.

Dat zou eigenlijk toch maar alleen een uitstel van de dood zijn. Zouden we niet beter geloven in Jezus, die van zichzelf gezegd heeft: "Ik ben de verrijzenis en het leven." Dat was Hij niet alleen toen, maar ook nu. Jezus komt niet te laat. Hij is er altijd bij!

Goede mensen,

Juist omdat Jezus gestorven is en verrezen, is Hij de grond van onze hoop op een leven dat niet meer door de dood bedreigd wordt en waarvan wij deelachtig mogen zijn als wij in Hem geloven. Hij voert ons van de onwerkelijkheid tot de werkelijkheid, van de duisternis naar het licht, van de dood naar de onsterfelijkheid.

Goede mensen,

Onze lieve Heer maakt ons niet alleen los van de fysieke dood, maar Hij maakt ons los van zoveel dingen: van rampspoed, van verbroken relaties, van onze zonden, onze fouten en tekortkomingen. Als christenen is het essentieel ons voortdurend onder te dompelen in het paasmysterie. Durven wij nog diep innerlijk te kijken naar onszelf, ieder voor zich, in het diepst van ons hart en onze ziel wie wij eigenlijk zijn? Met gaven en fouten. Durven wij nog het sacrament van de verzoening aan?

Wel goede mensen,

Deze kans krijgen we de volgende week woensdag in de mooie, herschilderde kerk van Sint-Katharina, op weg naar Pasen. Ikzelf biecht altijd op de retraite van de diakens. Persoonlijk heb ik er de minste

moeite mee, om mezelf bloot te geven aan de aanwezige priester, in alle eerlijkheid, wie ik ben, met ups en downs.

Zo'n sacrament van verzoening kan een heel sterk gebeuren zijn, een opkomen voor Gods barmhartigheid doet veel in een mens. Mensen komen met hun kleinheid en zondigheid, en toch is vreugde de uitkomst. Ik vind het sacrament van verzoening, een sacrament van opstanding, mensen komen terug recht op te staan. Ze zeggen het ook soms letterlijk: "Het heeft me deugd gedaan, ik voel me een nieuwe mens. Nu pas besef ik hoe ik gebukt daaronder ging."

Dat is het juist wat Paus Franciscus ons wil meegeven in het voorbije jaar van de barmhartigheid, wanneer hij het heeft over het ons durven laten raken door Gods barmhartigheid. Je zou bijna kunnen zeggen: "De ervaring mogen opdoen om Gods handen te voelen op ons hart." Het is bij momenten voor mezelf ook ontroerend. Ik zie het sacrament van verzoening als een sacrament van heel diepe innerlijke vreugde en van echte bevrijding.

Laten we dat even meenemen in deze sterke tijd als bezinning. Misschien houdt het ons niet tegen om woensdagavond af te komen naar de verzoeningsviering in Sint-Katharina. Ik wens het jullie alvast van harte toe op weg naar het hoogfeest van Pasen. Amen.